

"Η Διούδηλα κατόπιν τῶν λόγων του παρετήρησε μετ' ἀληθοῦς ἐκπλήξεως :

— Καὶ διατί δὲν εὐηρεστήθητε νὰ ἔλθητε πρὸς ἡμέ, ἀφοῦ ἐπίτηδες σᾶς ἔγραψα στήμερον τὸ πρωτί; ἥρώτησεν αὕτη.

— Διάτι, πρῶτον πάντων, μόνος ἕγω εἶμαι κύριος τοῦ καιροῦ μου, καὶ νομίζω, δτὶ δὲν εἶμαι ὑπόχρεως, χάριν τῶν ὄρεξῶν σας, νὰ τρέχω εἰς τὴν πρώτην πρόσκλησίν σας.

— Καὶ πρὸ πολλοῦ σκέπτεσθε οὗτω, Πλάτον Βασιλεὺεστί; δηκτικῶς καὶ ὄργιας ἥρώτησεν ἡ Διούδηλα.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ἀφ' ἣς κατέστην ἐλεύθερος, ἐπρόφερεν οὗτος λαμβάνων τὸν πλόν του.

— Χαίρετε, "Ολγα Ρωμάνοβνα.

Καὶ ἀπλούστατα θλίψας τὴν χειρα τῆς μαμάς, μετὰ Ἑηρᾶς εἰρωνικῶς φιλόφρονος ὑποκλίσεως ἀπετάθη μακρόθεν πρὸς τὴν θυγατέρα :

— Προσκυνῶ, κυρία.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἡσύχως, ἀπλῶς καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης ἀξιοπρεπείας.

«Ἐλεύθερος!... ἐλεύθερος!», περιχαρῶς ἐπανελάμβανε καθ' ἐαυτὸν ὁ Βελτίστοςεφ, μετὰ τάχους ἐλαύνων διὰ τῶν ὅδῶν τῆς Πετρουπόλεως. Οἱ ἀμυδρῶς φωτιζόμενοι λιθινοὶ ὅγκοι, αἱ ἐπιγραφαί, τὰ φωτοβολοῦντα παράθυρα, αἱ προστυγχάνουσαι ἀγοραῖαι ἀμαξαι καὶ οἱ διαβάται, πάντα ταῦτα τῷ ἐφαίνοντο τοσοῦτον ἑορτάσιμα, τοσοῦτον κατεστολισμένα, λαμποντα καὶ φωτιδρά. "Εκαστος φανὸς ἀεριώφωτος, ἐφαίνετο δτὶ προσηνῶς ἔνευεν αὐτῷ, ὡσεὶ πάντα ταῦτα συνεμερίζοντο ὠσαύτως τὴν χαράν του καὶ ἀφώνως ωμίλουν αὐτῷ προσαγορεύοντα διὰ τῆς ιδίας λέξεως : «ἐλεύθερος!»

IB'

Μήτηρ καὶ θυγατηρ.

Η Διούδηλα ἀπό τίνος ἦδη καιροῦ, εἶχε παρατηρήσει μεταβολήν τινα ἐν ταῖς πρὸς αὐτὴν σχέσεσι τῆς μητρός της. Εἰς τὴν κυρίως συνίστατο ἡ μεταβολὴ αὕτη, δὲν ἡδύνατο νὰ προσδιορίσῃ μετὰ φανερᾶς καὶ θετικῆς ἀκριβείας, ἀλλὰ ζωφερῶς συνησθάνετο δτὶ, ἀκόπως ἡλλαξαν τὰ πράγματα, ὡσεὶ εἰς μηχανισμόν τινα ἔχαλαρώθη τι, προδήλως, μηδαμινός τις κοχλίας, η ἔθραυσθη μικρόν τι, ἀφανὲς ἐλατήριον. Τῇ ἐφαίνετο, ἐν παραδείγματι, παράδοξον, δτὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἐπεικέπτετο σπανιώτερον, ἀκολούθως δὲ καὶ διέκοψεν δλοτελῶς τὰς ἐπισκέψεις της. Οὐχ ἡτον παράδοξον ἡτο καὶ τοῦτο, δτὶ πρότερον, ἀδιακόπως δμιλοῦσα περὶ τῶν χρημάτων καὶ προσπεκθοῦσα νὰ μάθῃ πῶς καὶ πόθεν ἀπέκτησεν ἡ Διούδηλα τὰ κεφαλαιά της, αἴρνης ἔπαυσε διαπυνθανομένη περὶ τοῦ θέματος τούτου. Δωσάυτως καὶ πάσα περὶ τοῦ Βελτίστοσεφ δμιλία οὐδεμίαν παρ' αὐτῆς ἐτύγχανεν ὑποστηρίξεως· ἐνὶ λόγῳ, καὶ χρήματα καὶ Βελτίστοσεφ καὶ αὐτὴ ἡ Διούδηλα καὶ τὰ σχέδια αὐτῆς καὶ οἱ σκοποί, πάντα ταῦτα, ὡσεὶ διὰ μιᾶς καὶ αἴρνης, ἔπαυσαν νὰ ἐν-

διαφέρωσι τὴν" Ολγαν Ρωμάνοβναν. Οὔτω, τούλαχιστον, ἐφάνετο εἰς τὴν Διούδηλαν. Κατ' ἀρχάς, οὐδεμίαν τελείως ἔδωκεν εἰς τοῦ προσοχήν, ἀλλὰ μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν ἐπισκέψεων τῆς μητρὸς αὐτῆς, τοιαύτη τροπὴ εἰς τὴν διαγωγὴν της, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἥρξατο εἰκονιζομένη εἰς τοὺς ὄφθαλμούς τῆς Διούδηλας, ἐνεῖδει παραδόξου καὶ δυσνοήτου ζητήματος. Τι νὰ ἐσήμανον ἡρα πάντα ταῦτα; "Η Διούδηλα διηπόρει, ἀλλ' ἐν τούτοις ἔξηκολούθειν" ἀποδίδη εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο λίαν μηδαμινὴν σημασίαν. "Ισως, εἶνε θυμωμένη διὰ τὴν μυστικότητά μου, ἀ! δὲν' πᾶ 'νάνε!', καθησυχαστικῶς διελογίζετο, δπόταν τὸ περιμεταβολῆς τῆς μητρός της ζήτημα ἐπήρχετο εἰς τὴν κεφαλήν της.

Ο Βελτίστοσεφ δωσάυτως πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχεν ἔλθει παρ' αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ περὶ διαζυγίου ζήτημα, κατόπιν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ φὸν Σνίτσλη, ἐσίγησεν. Η ἀδριστος αὕτη κατάστασις καθίστατο δομημέραι ἀνιαρά τῇ Διούδηληλα καὶ ἥρξατο ἀνησυχοῦσά πως αὐτὴν. "Ανέμενε καθ'" καίστην νέας τινας εἰδήσεις περὶ τῆς ἐνδιαφερούσης αὐτὴν ὑποθέσεως, ἀλλ' αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας, οὐδεμία ἥρχετο εἰδησίς, δὲν Βελτίστοσεφ δὲν ἐμφανίζεται δνεν προσκλήσεως, καὶ ἡ μαμά πρὸ πολλοῦ ἥδη δὲν κοπιάζει. "Η Διούδηλα κατελήφθη ὑπὸ ἀμφιβόλων διαλογισμῶν... "Εγραψε πρὸς τὸν Πλάτωνα ἐπιστολήν, παρακελοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς ὁρισμένην ὥραν ἀλλ' ἡ φράσα αὕτη παρηγίθει, καὶ ἐδέστησε νὰ ἀναμένῃ ἐπὶ ματαιώφ ἐφ' ὅλης τῆς ήμέρας. "Εξοικειωθεῖσα ἐσχάτως νὰ εὑρίσκῃ εἰς τὸν φίλον της, καίτοι ἀκούσιον, πλήρη ὑποταγῆν καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν αἰτήσεων της, δὲν ἡδύνατο νὰ ἀνομολογήσῃ. δτὶ ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ δὲν ἦτο ἀσυνήθης. Μήπως εἶνε ἀσθενής; διελογίσθη ἡ Διούδηλα, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὥφειλε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ, νὰ μοῦ γράψῃ η νὰ στείλῃ τινά, καὶ ὅχι νὰ μὲ κάμη νὰ τὸν περιμένω ἀδίκως!

Τὴν ἐσπέραν αἱ ὑποψίαι τῆς Διούδηλας ηὔξησαν. Καθ' ὅλας ταῦτας τὰς ἡμέρας, αἰσθανομένη ἔλαχρὸν ἀδιαθεσίαν, δὲν ἐξῆλθεν ἔμενε πάντοτε μόνη καὶ ἥρξατο ἀκούσιως νὰ στενοχωρῆται. "Η στενοχωρία συνεπέφερε δυσάρεστον ἐρεθισμὸν τῆς κακοδιαθεσίας της, ἡτὶς ηὔξανε, συνεπείχ τῆς ἀγνοίας περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ διαζυγίου, τῆς ἀπουσίας τῆς μητρός της καὶ τῶν μετὰ τοῦ Πλάτωνος τεταμένων σχέσεων.

Μάτην ἀναμείνασσα τὸν Βελτίστοσεφ, ἀπεφάσισεν ἐκ τῆς στενοχωρίας καὶ ἀνίας της νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτόν, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ μάθῃ μὴ ἀσθενεῖ. Καὶ ἀμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον. "Αλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίας καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῆς Διούδηλας Σεργιέεβνας, δταν δὲν προπέτης τοῦ Βελτίστοσεφ, ἐγνωστοποίησεν αὐτῇ δτὶ ὁ κύριος πρὸ τοῦ γεύματος ἥθε πρὸς στιγμὴν μετὰ τίνος προχωρημένης ήλικίας κυρίας καὶ πάλιν ἀνεχώρησε μετ' αὐτῇ κάπου,

ἐντὸς κεκλεισμένου ὄχηματος! «Καὶ ποία νὰ ἦνε αὐτὴν ἡ προχωρημένης ήλικίας κυρία;», ἐξωργισθεῖσα ἐκ τῆς νέας ἀποτυχίας της, διελογίσθη ἡ Διούδηλα καὶ διηνούθη οίκαδε.

[Επεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Δ'

Ἐπὶ τοῦ πρώτου πατώματος τῆς μονῆς, ἐντὸς μικροῦ κελλίου, εἶχον συναχθῆ περὶ τινα τραπέζαν δώδεκα περίπου ἄνδρες. Πρὸ τῆς θύρας ἐφρούρει μοναχός, προβεβηκὼς τὴν ήλικίαν, δτις, διὰ τῆς βραχνῆς φωνῆς του, ἀπεμάρκυρε τοὺς πλησιάζοντας, διησχυρίζομενος δτὶ δὲν ὥφειλον νὰ διαταράτωσι τὴν προσευχὴν τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν σεβαστῶν ἀδελφῶν, ἀλλ' οὔτε ἡ φωνὴ του ἐφαίνετο εἰλικρινής, οὔτε ἐκ τῶν ἐν τῷ κελλίῳ πέριξ τῆς ἀκατεργάστου ἀρχαίας τραπέζης συνηγμένων ἵσαν μοναχοὶ πάντες. Απέναντι τοῦ ἡγουμένου, τὰ νῶτα πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένα ἔχων, ἐκάθισθη ἀνήρ πεντηκούτου περίπου, ἀπλὴν περιβεβηλημένος ἐνδυμασίαν, καὶ στηρίζων τὴν ὑπὸ λευκῶν τριχῶν ἐσπαρμένην κεφαλήν του μεταξὺ τῶν τηλωδῶν χειρῶν του· ἐκ τοῦ ὅλου τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ἐμάντευε τις δτὶ ἀνηκενεὶς εἰς πλήρης νεότητος βλέμμα του ἐνέφανε διανοιῶν καὶ ἴσχυν θελήσεως οὐ τὴν τυχούσαν, πρᾶγμα τὸ δποτὸν προέδιδεν αὐτὸν κατόχον μορφώσεως ἀσυνήθους εἰς ἀνθρώπους τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Καὶ πράγματι διότι ὁ περὶ τὸν οὐ δ λόγος δτὸς γνωστὸς ήμιν Ρωμαῖος, ὁ ἐπιπλοποιὸς τῆς Μεσσήνης, δτις ὅμως μεταξὺ τοῦ ὅχλου ἀνεφαίνετο ὑπὸ τὴν ἐτέραν αὐτοῦ ἰδιότητα, τουτέστιν ὡς ὁ σεβαστὸς καὶ φοβερὸς ὄχλαχωρός, εἰς τοῦ ὅποιου τὸν λόγον καὶ τὸ νεῦμα ἐξηρτάτο ἡ ἡσυχία τῆς πόλεως, ὡς καὶ τῶν πλείστων ἐπαρχιῶν· ἐπὶ τῷ νεύματι αὐτοῦ μόνον, ὁ μόλις συγκρατούμενος ὄχλος ἐξανίστατο μανιώδης, εἰς αὐτὸν δ' ἀπέκειτο, ἀν οὐχὶ νὰ καθησυχάσῃ, ἀλλὰ τούλαχιστον νὰ ἀναβάλῃ ἐπὶ πολὺ ἔτι πολὺ ἔτι τὸν δσημέραιον μεταξύ τοῦ Βουρβώνας κίνδυνον.

Οὐδεὶς ηὔθανετο βαρύτερον τοῦ Ρωμαίου τὴν δυναστείαν ταύτην, αὐτὸς δὲ περισσότερον παντὸς ἀλλου ἐμίσει τοὺς Νεαπολίτανούς. Μετὰ παλμῶν δὲ ἀνέμενε τὴν ηὔραν, καὶ ὃν ὁ παντοιοτρόπως καταθλιβόμενος λαὸς θὰ ἡδύνατο νὰ παραταχθῇ εἰς ἀγῶνα ἀπέναντι τῶν ἔχθρων του, ἀλλὰ μόνον περὶ τιμίου καὶ φανεροῦ πολέμου ἐσκέπτετο ὁ Ρωμαῖος· διὰ τοῦτο πολλάκις ἐφιλονείκει μὲ τοὺς λοιποὺς ὄχλαχωρούς καὶ προπάντων μὲ τὸν

πρὸ αὐτοῦ καθήμενον συγγενῆ του Μέρλον, ὅστις ἡξιου, διὰ παντὸς μέσου, νὰ ἔσπειστρεψῃ τὴν εἰδεχθῆ ἑκείνην δυνα- στείαν.

Οὐτος ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ὕφειλον νὰ λη- σμονήσωσι τὴν παγίδα τοῦ Σικελίκου ἐ- σπερινοῦ, τῇ βοηθείᾳ δὲ τῶν ἀλλών συν- ωμοτῶν τῆς Μαρίας καὶ τῶν ληστῶν, θὰ κατώρθουν εὐκολώτερον τὸ ποθούμε- νον, παρὰ μὲ τὸν ἀτελῶς ὠπλισμένον λαὸν ἐναντίον τῶν ἀνδρείων καὶ εἰς πᾶν τι ἔ- τοιμων ἐλθετικῶν ταγμάτων.

Ἄλλα τὰ μέσα ταῦτα οὐδόλως ἥρε- σκον εἰς τὸν τίμιον Ρωμαῖον, ἔνεκα δὲ τούτου πάλιν ἐφίλονείκει μὲ τὸν Σκλεβ- τόρον Μέρλον.

— Θέλεις λοιπόν, Σκλεβτόρε, νὰ κη- λιδώσῃς τὴν τιμὴν τῆς Σικελίας; ἀνέ- κραξε, μὲ ληστὰς δὲν θέλομεν νὰ ἔχωμεν τίποτε κοινόν.

— Υπερηφάνως ἡγέρθη ὁ Μέρλος καὶ τεί- νων τὴν κατεσκληκυῖαν δεξιάν του,

— Τότε λοιπὸν λησταὶ ἦσαν καὶ οἱ προγονοὶ μας, που ἐκτύπησαν τοὺς καδω- νας τοῦ ἐσπερινοῦ, ἀπήντησε μεθ' ὅρμης.

— "Ε! ἀλλοι καιροὶ καὶ ἐπομένως ἀλ- λα μέσα.

— Νὰ χύνεται λοιπὸν τὸ αἷμα τῶν ἀ- δελφῶν ἀνωφελῶς, αὐτὸς θέλεις; Νὰ βλέ- πης τὰ παιδιά μας νὰ τὰ δένουν εἰς τὰ κανόνια τῶν Νεαπολιτῶν;

— Μήπως λοιπὸν ἐπιθυμεῖς νὰ εἴπουν ὅτι οἱ Σικελοὶ ἡνώθησαν μὲ ληστὰς καὶ κλέπτας, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ χύ- σουν τὸ ἔδιον αἷμά των χάριν τῆς πασχού- σης πατρίδος των; "Οτιέμισθουν καὶ αὐτοὶ στρατιώτας, ὅπως ἔχει ὁ Φερδινάνδος τοὺς Ἐλεύθερους, διὰ νὰ τοῦ κρατοῦν τὸ στέμμα; Καὶ τί μισθωτοὺς θὰ ἔχωμεν ἡμεῖς; τοὺς γνωρίζεις καλά; Εἶναι ἀνθρώποι, οἱ ὄποιοι μὲ ὀλίγα περισσότερον χρήματα εἴναι ἔ- τοιμοι νὰ ἐμπήξουν τὸ μαχαίρι των εἰς τὰ ἔδια μας στήθη· νὰ χαρακτηρισθῇ λοι- πὸν εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ Σικελία ὡς φο- λεὰ δολοφόνων;

— Ἐγώ συμφορόνυμαι μὲ τὰς περισά- σεις, πρὸς τὸν τακτικὸν αὐτὸν στρατόν, μόνον τὸ μαχαίρι τοῦ δολοφόνου ἡμπορεῖ νὰ ἀντιπαραταχθῇ, τὸ δὲ ξεφός μας θὰ εἶναι γελοῖον ἔμπροσθέν των ... ἔπειτα ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀνδρεῖοι οἱ ὄποιοι...

— Σκλεβτόρε Μέρλο, διέκοψεν ὁ ἡ- γούμενος, κτυπήσας αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὕμον, φύλαξε τὰς σκέψεις ταύτας διὰ τὸν ἀκευτόν σου, διὰ νὰ μὴ διαδοθοῦν εἰς τὸν ἐνερθίστον λαόν, διότι μόνον εἰς τοὺς ἔχθρούς μας θὰ ἦσαν ὀφέλιμοι.

— Συλλογίσου, φίλε μου, ἔπειτα ὅτι δὲν ἔξαρταται ἀπὸ τὴν Μεσσήνη μόνον τὸ ἔργον μας, ἀνάγκη, καὶ αἱ ἀλλαὶ πό- λεις τῆς Σικελίας νὰ συμφωνήσουν. Νὰ καὶ ὁ πατὴρ Βαρθολομαῖος, ὁ ὄποιος, ἐρ- χόμενος ἐκ Παλέρμου, πρόκειται νὰ μάς μεταδώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς πρωτευούσης.

— Τῆς πρωτευούσης; ἀνέκραξε μετὰ δυσαρεσκείας ὁ Μέρλος, τὸ Παλέρμον δὲν εἶναι παρὰ Παλέρμον, δηλαδὴ δὲν δια- φέρει τίποτε ἀπὸ τὴν Μεσσήνην· πρωτεύ-

ουσαὶ εἰς τὴν Σικελίαν δὲν εἶναι καμιαί.

— Ἐπιτρέψει μοι νὰ ὀμιλήσω, ἡχι- σεν αἰφνίς ὁ ἀπεσταλμένος καλόγηρος, μετὰ καθαρῆς φωνῆς βραχυφώνου. Τὸ ἔρ- γον τὸ ὄποιον ὄμοιον ἡρχίσκεμεν, ὄμοιον πρέ- πει καὶ νὰ τελειώσωμεν ἑκεῖνοι, οἱ ὄποιοι προσπαθοῦν κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν νὰ προξενήσουν διαιρέσεις, εἴναι προδόται τῆς πατρίδος. "Ολας δευτερεῦον εἶναι τὴν σήμερον, ἀδελφοί, ἀν ἦναι πρωτεύουσα τὸ Παλέρμον ἢ ἡ Μεσσήνη καὶ αἱ δύο εἶναι ἀδελφάρι, αἱ ὄποιαι μόνον συνδεδεμέ- ναι δύνανται νὰ ἔλπισωσι τι ἐναντίον τῆς Νεαπολιτικῆς δυναστείας· ἐν φι διεσπα- σμέναι μεταβάλλουσι τὴν Σικελίαν εἰς ἐ- ρείπια.

— Πῶς θέρχησοτε σεῖς τὸν πόλεμον εἰς ἡμῖς; ἀδιάφορον, καθὼς καὶ εἰς τὰς εἶναι ἀδιάφορος ὁ τρόπος μας καὶ αἱ δύο ὅμως πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐργαζόμεθα καὶ μαζὶ πρέπει νὰ διώξωμεν τὸν ἔχθρον. Σχες ἀναγγέλω λοιπὸν ὅτι ἡμεῖς εἰς τὸ Παλέρμον μετὰ μίκην ἔθδομάδα εἰμεθα ἔ- τοιμοι; Πόσος καιρὸς χρειάζεται διὰ τὴν Μεσσήνην;

Πάντες ἐσιώπουν οἱ μοναχοί, προση- λωμένα ἔχοντες τὰ βλέμματα εἰς τοὺς δύο ὄχλαγωγούς, ἐφαίνοντο περιμένοντες ἔξηγήσεις, ὁ δὲ Ρωμαῖος, κατὰ τεύων, ἐ- σιώπα ἡδύνατο νὰ ἐπηρ ὅτι αὔριον, αὐ- τὴν ἵσως τὴν στιγμὴν, ὁ λαὸς εἶναι ἔτοι- μος, ἀλλ' ἐσιώπα εἴται ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀγγελιοφόρον μοναχόν:

— Βεβαίως οἱ ἀδελφοί τοῦ Παλέρμου θὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ περὶ τῆς τιμῆς τῆς Μεσσήνης, διότι καὶ αὕτη εἶναι κοινὴ καὶ εἰς τοὺς δύο ἐὰν λοιπὸν ὁ Σκλεβτό- ρος μοι ὄρκισθῇ ὅτι οἱ πολῖται τῆς Μεσ- σήνης δὲν τρέχουν τὸν κίγδυνον νὰ πολε- μήσουν παραπλεύρως μὲ ληστὰς καὶ δο- λοφόνους, τότε ἐγὼ εἰμι εἴται ἔτοιμος νὰ δώσω τὸ σημεῖον τῆς ἔχεγέρσεως εἴτε αὔριον, εἴτε μετὰ μίκην ἔθδομάδα, εἴτε μετὰ ἐν ἔ- τοις, ἀδιάφορον τοῦτο ἐὰν ὅμως δὲν μοι ὄρκισθῇ, τότε δον τοῦτο ἔξαρταται ἀπὸ ἐμέ, οὔτε αὔριον, οὔτε μετὰ ἐν ἔτοις θὰ τούτῳ κάμω.

— Ο Σκλεβτόρος ἔξανέστη μεθ' ὅρμης καὶ πάλιν τὸν γρόνθον του εἶπεν ἀ- γρίως πρὸς τὸν Ρωμαῖον:

— Ρωμαῖε! αὐτὸς εἶναι!

— Περίμενε νὰ τελειώσω, εἶπον ὅτι δ- σον τοῦτο ἔξαρταται ἀπὸ ἐμέ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἔγγυηθῶ· διὰ τοῦτο δότε μου μίκην ἔθδομάδα καιρόν, ἵνα συνεννοθῶ μὲ τοὺς φίλους μας εἰς τὸ Ταυρομένιον καὶ τὰς Μηλάς, καὶ ἐὰν ἀποφασίσουν καὶ αὐ- τοί, τότε δυνάμεθα νὰ λάθωμεν ὑπ' ὅψει τὸ σχέδιον τοῦ Σκλεβτόρου.

— Ποτοὶ εἶναι οἱ φίλοι αὐτοί;

— Εἶναι ὁ μαρκήσιος δέλλα Ροθέρε εἰς τὸ Ταυρομένιον.

— Ποτος εἶπες; Ο Δὸν Φίλιππος ἢ ο Ιωσήφ Ρούσσο;

— Εἰ διάβολε, ὁ μαρκήσιος, ποτος ἀλ- λος; ἀπήντησεν ὁ Ρωμαῖος τονίζων τὴν λέξιν.

— Δὲν ἀντιλέγω, ὁ μαρκήσιος θὰ μένῃ πάντοτε πιστὸς φίλος μας, ἀλλ' ἐν ὅσφ-

δὲν ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον τοῦ Πα- λέρμου, τὸν τέτλον τοῦτον, καταχράται ὁ πρώην ἐπιστάτης του· Ιωσήφ Ρούσσος!

— "Α! τὸν σκῦλο, παρενέβη λέγων δ Σαλβατόρος, ἀκοῦς ἔκει! λέγουν μάλιστα ὅτι μεταχειρίζεται σὰν σκλαβόν τους... ἀλλὰ τήμερα ἡ αὔριον...

Δὲν ἐτελείωσε τὴν ἀπειλήν.

— Εἰς Μηλάς; ἔξηκολούθησεν ὁ μονα- χός, ἐννοεῖς βεβαίως τὸν γερω-Πετρόνε! Ξμ! φίλος τῆς ἐκκλησίας δὲν εἶναι, ἀλλὰ ως ἑταῖρος, εἶναι αἱ ζιόλογος· διὰ τοῦτο εὐ- χαρίστως τὸν παραδεχόμεθα· σὲ παρακα- λῶ μάλιστα νὰ τὸν χαιρετίσῃς ἐκ μέρους μου!

— Ο Ρωμαῖος ἡγέρθη, τὸ αὐτὸν ἐπράξει καὶ ὁ μοναχὸς λέγων :

— Ο Ρωμαῖος χρειάζεται μίαν ἔθδο- μάδα· τὸν αὐτὸν χρόνον θέλει καὶ τὸ Πα- λέρμον· λοιπὸν καλὴν ἀντάμωσιν, μετὰ μίαν ἔθδομάδα.

Καὶ χαιρετῶν τὸν Ρωμαῖον:

— "Ε! σύντροφε, τοῦ λέγει, ὀρκετὰ πε- ρίμενε κατώ ἡ θυγάτηρ σου, κράξε την· ἔ- πειτα τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον καὶ θὰ κρυ- ωσῃ... εἶναι δὲ μιὰ παροιμία ποῦ λέγει: «οὔτε τὸ φαγί, οὔτε τὰ κορίτσια νὰ μὴν ἀφίνης νὰ σὲ περιμένουν»!

— Ανελθούσα ἡ Φελιτσίτα μετὰ τῆς συ- τρόφου της εἰς τὴν μονὴν ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ φρουροῦ μοναχοῦ εἰς τὸ ἐστιατόριον, εὑρεταν ὑφόροφον αἴθουσαν, μὲ μέγιστον ἔξωστην πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, ἐξ οὐ ἐφαίνετο, κατὰ τὴν στιγμὴν ἑκείνην, τὸ μαγευτικὸν πανόραμα τῆς δύσεως τοῦ ηλίου, ὅπισθεν τῶν ὄρέων τῆς Καλαθοίας.

— Πόσον βιαζονται ἔκει κατώ, ἡρχισεν δὲν ἐκ Παλέρμου ἀγγελιοφόρος ἔξελθων ἐπί- σης εἰς τὸν ἔξωστην καὶ δεικνύων τὴν ἀ- ριστοκρατικὴν συνοδίαν, ἡς ὁν οἰκοστο- λῇ ὑπηρέτης σπεύδων ἐσύναξε τὰ τοῦ γεύματος ἐντὸς καλαθίου.

— Κύτταξε ἔκει, εἶναι καὶ ἔνας αἱδεῖς μαζὶ· τὸν γνωρίζετε αὐτόν, ἀδελφε! Ια- κωβαῖς; ἡρώτησε τὸν ἡγούμενον.

— Ποτος δὲν γνωρίζει τὸν ἀββᾶν Σκα- λιόνη, ἀπήντησεν οὐτος, εἶμαι τόσον καλὰ καὶ τόσον κακά, δοσον εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι κανεὶς ποῦ ἔχασεν ἀκριβῶν φίλον. Προσέ- χετε, ἀδελφοί, αὐτοῦ ἐπάνω κάπιοις Ελεύθερος ἀξιωματικὸς ἔχασε τὸ δρόμο η ἐκρύφη μέσα εἰς τὸ μοναστήριο σας. Και μοῦ φαίνεται, ἀν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι κυ- νηγῇ ἔνα εὔμορφο κορίτσιο!

— Τώρα καὶ ἡ κόμησσα ἀνέβλεψε μεταξὺ ὅμως τῶν μοναχῶν, τὸ βλέμμα της συ- ήντησε τὸν Φελιτσίτα, μειδίωσαν πρὸς αὐ- τὴν τὸ ἀνθηρότατον μειδίαμά της· τὴν ἀνεγνώρισεν. Φοβερὰν ἀστραπήν ἐξέφρασε τὸ βλέμμα της· ἔμεινεν ἀκίνητος· εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀββᾶν:

— "Αββᾶ, τῷ λέγει, βλέπεις ἔκείνην

έκει πάνω, ἔ; λοιπὸν αὔριον πρέπει ἀφύκτως νὰ μάθω ποία εἰναι, πῶς ὄνομά-
ζεται καὶ ποῦ καθεται, ἀκούεις;

Ε'

Οὐδεμίκιν εἰδησιν εἶχεν ὁ λαός, ως καὶ
οἱ λοιποὶ μοναχοί, περὶ τῶν διατρεξάντων
ἐντὸς ἐνὸς τῶν κελλίων τῆς μονῆς των·
οὔτε ἡδύναντο τὸ παραμικρὸν νὰ ὑπο-
πευθῶσι, τόσον ἀτάραχοι καὶ εὔθυμοι
ἀνεμίχθησαν εἰς τὸ πλήθος οἱ συγκροτή-
σαντες τὴν μυστικὴν ἐκείνην διάσκεψιν.

Καὶ αὐτὸς ὁ Σαλβατόρος ἐφαίνετο εὐ-
θυμότατος, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ
Ρωμαίου, εἶχε δὲ ἥδη ἐπέλθει ἡ νῦν καὶ
τὸ πλήθος ἔηκολούθει διασκεδάζον ἐν
ἀδιαπτώφ εὐθυμίᾳ.

"Οτε τέλος ἡγέρθησαν ἵνα ἀναχωρή-
σωσιν, ὁ Ρωμαῖος εἶπε πρὸς τὴν θυγα-
τέρα του:

— Φελιτσίτα! σὺ θὰ ἐπιστρέψῃς μὲ
τὸ ἀμάξι τοῦ φίλου μας Μέρλου, διότι
ἔγω δὲν θὰ ἔλθω ἀπόψε εἰς Μεσσήνην.

— Καὶ ποῦ θὰ πάς, πατέρα; τὸν ἡ-
ρώτησεν αὐτη, ως εἰ προαισθανομένη ἀπ-
ευκτάσιν τι.

— Θὰ ὑπάγω πρὸς τοὺς φίλους μου
εἰς τὸ Ταυρομάνιον καὶ τὰς Μηλάς, προσ-
έθεσε δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σάντρο-
φον τῆς κόρης του: Νίνα, νὰ μοῦ προσέ-
χῃ τὴν Φελιτσίτα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
πηγανούρχεται μαζί σου εἰς τὴν πόλιν
ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκκλησίαν θὰ πηγανε
μαζί σου εἰς τὴν μονὴν τῆς Βαδνάτσα.

— Δὲν στέλλεις χαριτείσματα μὲ τὸν
πατέρα σου 'στὸν Ἀντωνίο; ἡρώτησεν
αἴφνης τὴν Φελιτσίταν δι πατήρ τοῦ Ἀν-
τωνίου Μέρλου.

"Εκπληκτος ἡ νέα ἀνέβλεψε πρὸς αὐ-
τόν.

— Καὶ διατί τάχα; μήπως σὺ ὁ ἕδιος
δὲν μοὶ εἶπες δὲτι τὰ κορίτσια δὲν πρέπει
νὰ ἀνακατεύουνται μὲ τοὺς νέους;

— Ναί, ἀλλὰ 'σ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν
πρέπει... ἀποτόμως τὴν διέκοψεν.

— Μπά; καὶ ἀπὸ πότε ἔγινε τοιοῦτος
ὁ Ἀντωνίος;... Εγὼ δὲν ἔχω κανένα ἀρ-
αβωνιαστικόν!

Προφέρουσα ταῦτα ἡ κόρη, δὲν ἔγνωριζε
διατί ἡρυθρία τὸ πρόσωπόν της ὅλον, ἐν
φ συγχρόνως ἡ καρδία τῆς ἔπαλλε βι-
αίως.

— "Ο, τι ἀπεφάσισαν οἱ πατέρες, κο-
ρίτσι μου....

— "Αφησε τώρα, Σαλβατόρο! μὰ ἀ-
κοῦς, εἶναι καλὴ ἡ Φελιτσίτα, φέρε την
τώρα σφίν εἰς τὸ σπίτι της· σὲ εὔχαιρο-
στῷ ἐκ τῶν προτέρων.

Καὶ χωρὶς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε
μεταξύ των, ὁ Ρωμαῖος, ἀποχωρίζομενος,
τοῦ ἔσφιγξεν εἰλικρινῶς τὴν χεῖρα.

— Τι νὰ θέλῃ ἥρα γε τέτοια ὥρα αὐ-
τὸς ὁ Ἐλευθέρος ἀξιωματικὸς ἐδῶ πέρα;
ἔλεγε πρὸς τὴν Φελιτσίταν δι Σαλβατό-
ρος, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, ἐν φ συγχρό-
νως τῇ ἐδείκνυε διὰ τῆς μάστιγός του
δύο ιππεῖς βαδίζοντας ὅπισθεν τῆς ἀμά-
ξης του, εἰς ἀπόστασιν ἐκατὸν βημάτων.

'Εστράφη αὐτη καὶ πράγματι, ὑπὸ τὸ
φῶς τῆς σελήνης παρετήρησεν ἐπὶ τῆς
δόδου τοὺς δύο ιππεῖς εὐθὺς ὅμως στρα-
φεῖσα ἐκαλύφθη καλλίτερον διὰ τῆς μαν-
τίλιας της.

— Μήπως κρύνεις, Φελιτσίτα; τὸν
ἡρώτησεν δι Σαλβατόρος παρατηρήσας τὸ
κίνημα ἐκεῖνο.

Δὲν ἔκρυνον ἀλλ' ἡσθάνετο τὸ αἰμάτης της
συρρέον πρὸς τὴν καρδίαν διὰ ἀνεγνώρισε
τὸν πρῶτον ιππέα, δότις ἥτο διαξιωμα-
τικός, διὸ συνήντησεν εἰς τὸν περίβολον
τῆς μονῆς.

Μίαν φραν μετὰ ταῦτα, τὸ ὅχημα τοῦ
Μέρλου διήρχετο τὰς ἑρήμους καὶ σιωπη-
λὰς δόδους τῆς Μεσσήνης· οὐδεὶς ἥχος ἐ-
τέραττε τὴν γαλήνην τῆς κοιμωμένης
πόλεως, μόνον εἰς τὴν λεωφόρον Φερδι-
νάνδου, ἐν ἥ ὑψοῦντο τὰ μέγαρα τῆς ἀ-
ριστοκρατίας, ἥσαν κατάφωτα τὰ παρά-
θυρά ἐνὸς τούτων· πληθὺς ἀμαξῶν περιέ-
μενεν ἐντὸς τῆς εύρυχώρου αὐλῆς, ἐν ἥ ὑ-
πηρέται εἰς οἰκοστολῇ ἴσταντο παρὰ τὴν
ὑψηλὴν πύλην τοῦ μεγάρου.

— Καλησπέρα, Βενεδέτο! ἀνέκραξεν δι
Σαλβατόρος πρὸς τινα τούτων, ἔχετε πά-
λιν ξένους;

— Εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς εἰς τὸ
μέγαρον, ἀπήντησεν οὗτος, δὲν ἔννοι νὰ
ἥσυχασθη αὐτὴ ἡ κόμησσα!

— "Ε! μὴ σὲ μέλλει καὶ ὅπου νῦνε θὰ
ἥσυχάσῃ, τοῦ ἀνταπήντησεν δι Σαλβατό-
ρος, ἐν φ ἔτυπτε διὰ τῆς μάστιγος τοὺς
ἴππους· ἥκουσε δὲ τὸν Βενεδέτον λέγοντα
πρὸς αὐτὸν:

— Νὰ δοῦμε, κουμπάρε!

"Ἐκτακτος κίνησις ἐπεκράτει κατὰ τὴν
ἐσπέραν ἐκείνην ἐντὸς τῶν εὐρειῶν αἰθου-
σῶν τοῦ μεγάρου Σελαχαρέ. "Απαξ τῆς
ἔδομαδος συνηθροίζοντο ἐκεῖ πάντες οἱ
ἀριστοκράται τῆς Μεσσήνης, οἱ ἀξιωμα-
τικοί, οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, καὶ ἐν γέ-
νει ὅ, τι βασιλόφορον ἐκέτητο ἡ πόλις. Τὴν
ἐσπέραν μάλιστα ἔτιμησε τὴν συναναστρο-
φὴν διὰ τῆς παρουσίας του καὶ αὐτὸς δι
διοικητὴς δι Λούκη τοῦ Καντάλιο, δότις
πολλάκις ἀστειεύσμενος,

— Καλὰ κάμνετε, ἔλεγε πρὸς τοὺς περὶ
αὐτὸν, δόσον μεγαλείτερος εἶναι δι κίνδυνος,
τόσον περισσότερον πρέπει νὰ συνευρι-
σκώμεθα οἱ βασιλικοί.

Τελευταῖος εἰσελθών ἐπορεύθη κατ' εύ-
θεῖαν πρὸς τὴν κόμησσαν, ἀφ' οὐ δὲ ὑπε-
κλίθη πρὸ αὐτῆς ιπποτικώτατα, μετὰ χά-
ριτος ἥσπασθη τὴν χεῖρα, ἐν φ συγχρόνως
ἔλεγε:

— Θὰ ἥκην ἐδῶ πολὺ ἐνωρίτερον, ἀ-
γαπητὴ μου κόμησσα, ἐὰν ἥκουσεν τὴν
φωνὴν τῆς καρδίας μου, ἀλλὰ εἰς τοῦτο
μὲ ἡμόδισε τὸ πρὸς τὸν βασιλέα μας κα-
θῆκον· ἡναγκάσθην τουτέστιν ἐπὶ πολὺ^ν
νὰ περιμενώ, μέχρις οὐ λάβω ἀσφαλεῖς
πληροφορίας περὶ τῆς σημερινῆς ἐν Ἀγίῳ
Πράψῳ διασκέψεως τῶν ἔχθρῶν μας!

Δὲν ἡδυνήθη ἡ κόμησσα νὰ καταστε-
ληγει σπασμαδικόν τι κίνημα ἀκούσασα τὴν
λέξιν καθῆκον· ἥτο ἡ δευτέρη φορὰ καθ'
τὴν ἐπιληπτε σήμερον ἡ λέξις αὐτη τὰς ἀ-
κούσι της.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἔξοχώτατε, τὸν ἡ-
ρώτησεν αἴφνης, εἰσθε καὶ ὑμεῖς τῆς ἰδέας
ὅτι ἀρμόζει τὸ πρὸς τὸν βασιλέα καθῆ-
κον νὰ προηγήσται τοῦ πρὸς τὰς κυρίας;

Ταῦτα λέγουσα ἔστρεψε τὸ βλέμμα
πρὸς τὴν θύραν, δι' ἡς τὴν στιγμὴν ταύ-
την εἰσῆλθεν Ἐλευθέρος τις ἀξιωματικός,
δὲν ἥτο ὅμως ἐκεῖνος, δι' ὃν πρὸ μιᾶς σχε-
δὸν ὥρας ἐναγωνίως ἔπαλλεν ἡ καρδία της.

— Ωραιοτάτη μου κυρία, τῇ ἀπήν-
τησεν δι δούλη, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ὀ-
νομάσω βασιλισσάν μου καὶ τότε ἀναμφι-
βόλως τὸ πρὸς τὰς κυρίας καθῆκον θὰ
προηγήσται τοῦ βασιλικοῦ.

— Ο ταγματάρχης φὸν Μπύρεν ἐπλη-
σίασε τὴν κόμησσαν.

— Πῶς, κύριε ταγματάρχα, ἔρχεσθε
χωρὶς τὸν φίλον σας, τὸν λοχαγὸν φὸν
Χάτσιλ, τὸν ἡρώτησεν ἡ Τερεζίνα.

— 'Αλλ' ἥκην βέβαιος, κυρία κόμησ-
σα, δὲτι θὰ τὸν συνήντων ἐδῶ, ἀφ' οὐ μὲ
έγκατέλειψε ἀναχωρῶν διὰ τὸν ἄγιον
Πράσον, δηπου τὸν εἰχατε προσκαλέσει!

— Μειδίαμα περιώνικὸν διέστειλε τὰ χεῖλη
τοῦ δουκὸς λέγοντος:

— Τί κρίμα! καὶ πῶς θὰ ἀναπληρώ-
σωμεν τώρα τὴν ἀπουσίαν ταύτην.

— Η κόμησσα προσεποιήθη δὲτι δὲν ἔν-
νοησε τὸν ὑπαινιγμόν.

— "Ἄχ, ναί, ἀπήντησε γελώσα, ἐν-
θυμοῦμαι, βεβαίως, εἰς τὸν ἄγιον Πράσον·
ἐκεῖ τὸν συνήντησαν τὸν φυγάδα σας.
Εἶχε συνέντευξιν μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς
μονῆς μὲ μίαν ωραιοτάτην νέαν. 'Εκεῖ,
πράγματι ἰδωμεν—δὲν εἶναι ἀληθεια Σκα-
λιόνες;— μαχευτικὴν εἰκόνα, ωραίοτατονεί-
δύλλιον πρὸς τὸ κελάρισμα τοῦ πίδακος·
ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ σύσκιον καὶ ἔρημον περιστύ-
λιον, τοῦ δίδει ἐν ἀνθοῖς καὶ ἐκείνος τὴν
σφρίγγει ἐρωτικώτατα εἰς τὴν καρδίαν του,
φεύγει ἐκείνη εἰς τὴν μονήν, καὶ ὁ νέος
τὴν ἀκολουθεῖ, ἐν φ διπάξη συνοδεύει διὰ
τοῦ μελφικωτάτου ψιθύρου του τὸ ἄσμα
τοῦ ἔρωτός των.

— Ήτο Σικελίς, ἐρωτᾷ ἐσπευσμένως δ
ἐκπληκτος ταγματάρχης.

— "Ε! καλά, ναί, Σικελίς, καὶ τί μ'
αὐτό, κύριε ταγματάρχα;

Εἰς τὴν ἀμηχανίαν, εἰς ἣν ἐνέβαλεν ἡ
έρωτησις τῆς κομήσσας τὸν ταγματάρ-
χην, μὴ γνωρίζοντα τι νὰ ἀπαντήσῃ καὶ
σιωπῶντα, ἀπήντησεν δι δούλη:

— Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει τὰ ἐρωτικὰ
ἐπεισόδια τοῦ λοχαγοῦ, καθὼς καὶ τὴν
τύχην του εἰς τὸν ἔρωτα; Φαίνεται δι μῶς
ὅτι ἀναπόφευκτος παράγων, κατὰ τὰς
συνεντεύξεις του, εἶναι καὶ τὸ κελάρισμα
τοῦ πίδακος· διότι τὴν ἀγνωστον, τὴν ὁ-
ποίαν ἔσωσε, παρὰ τὴν κρήνην τοῦ ἄ-
γιον Γεννάρου, ἀπὸ τοὺς μεθυσμένους, τὴν
αὐτὴν συναντᾷ καὶ παρὰ τὸν πίδακα τῆς
αὐλῆς τοῦ Ἀγίου Πράσου. "Ω! τὸν εύτ-
χη ὄνειροπόλον.

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσασα ἡ κό-
μησσα ἡττάθη τὴν καρδίαν της συστε-
λλομένην.

— Καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει τὰ ἐρωτικὰ
ἐπεισόδια τοῦ λοχαγοῦ· ἔλεγον· ὅστε εἰς

αύτήν μόνον δὲν ἀνέφερε τίποτε· δικαίως λοιπὸν ἔναψε, τὸ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἀγίου Πράου θέαμα, φλόγας ζηλοτυπίας καὶ ὄργης ἐν τῇ καρδίᾳ της.

"Ω! τὴν περιεργάνει πολὺ αἰσχρότερον ἀφ' ὅσον ἐνόμιζεν, οἱ δὲ λόγοι, οὓς ψυχρῶς προέφερεν ὑπὸ τὰς πορτοκαλλέας, ζητῶν συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητά του, ἐβόμβουν ἥδη εἰς τὰ ὡτά της, ως ὁ πικρότερος σαρκασμός.

Μετὰ δισκολίας ἐκράτει τὴν ἑκχειλίζουσαν ὄργην της, οὐχ ἡττον κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ εἰς τὰ χεῖλη της τὸ μειδίαμα, ὅπερ ὅμως, ἐν φάπητα, ἔλαχεν ἔκφρασιν ἀγρίας εἰρωνείας.

— Τί κρίμα; καὶ ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ ὅτι παρ' ὄλιγον, χωρὶς καὶ νὰ τὸ ἐννοήσω, θὰ ἐτάραχτον τόσον περιπόθητον στιγμὴν ἔρωτος· ὅστε, λέγετε, ὅτι τῆς ἔδωσεν ἔκει συνέντευξιν. Χά!... Καλῶς ἥλθατε, κύριε Λέρχε, πόσον χάριω, διότι δὲν μᾶς ἐλησμονήσατε! τί κάνετε λοιπόν; δ; ἀ proposito, ἐμάθατε λοιπόν καὶ σεῖς τὰ ἔρωτικὰ κατορθώματα τοῦ φίλου μας λοχαγοῦ φὸν Χάτβιλ;

*Εκπληκτος ὁ Λέρχε παρετήρησε πέριξ του.

— Μὴ φοβᾶσαι δά, φίλε Λέρχε, τῷ εἶπε γελῶν ὁ διοικητής, κτυπῶν αὐτὸν φιλικῶς εἰς τὸν ὕμων, δὲν θὰ ἀκούσῃ κανεὶς προσήγαμα νέον· δλοι τὰ γνωρίζωμεν.

— "Ε! τότε καὶ ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ τὰ ἡξέρω, τὶ τὰ θέλεις ὅμως, ἀνόητα πράγματα αὐτοὶ οἱ ἔρωτες... πόσας φορχὶς τοῦ τὰ εἴπα, τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ... ἀσχημό πράγμα εἶναι νὰ ἀγαπᾷ μίαν Σικελίδα, πολὺ δὲ περισσότερον, νὰ ἀγαπᾶται παρ' αὐτῆς... Χι! ἀς πάρη τὰ μέτρα του ὁ Χάτβιλ. "Εχει πατέρα, ἀδελφὸν καὶ ἀρραβωνιαστικόν.

*Η κόμποσσα μετὰ μεγίστης περιεργίας τὸν διέκοψε λέγουσα:

— Πῶς εἶπες; ἀδελφόν; πατέρα; ἀρραβωνιαστικόν; τότε λοιπὸν γνωρίζεις τὸ κορίτσι; ποιά εἶναι; διάλει!

*Ο Λέρχε ὅμως ἥτο ἀρκετὰ πονηρός, ώστε νὰ διαφύγῃ ὡς χέλιον τῶν δικτύων της.

— 'Αλλὰ πῶς θέλετε, κυρία, νὰ τὴν γνωρίζω; σεῖς τὴν εἰδότε καὶ ὅχι ἐγώ! μόνον ἔξι ἀκοῦσης γνωρίζω τὴν ἔρωμένην τοῦ λοχαγοῦ.

Τὴν ἔρωμένην τοῦ λοχαγοῦ.... ώστε ἔρωμένην τοῦ λοχαγοῦ ἥτο ἐκείνη!... ἔξι ἀκοῦσης... ὅλη λοιπὸν ἡ πόλις τὸ ἐγνώριζε καὶ μόνον αὐτήν... αὐτὴν ἡ ἐμπατιχθεῖσα ἡ περιφρονθεῖσα τὸ ἡγνόνει! καὶ λοιπὸν νὰ μὴ συλλαβῇ ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ προδότου;... Μήπως δὲν ἥτο καὶ αὐτὴ Σικελίδες; "Ω! τοῦτο ἔὰν τὸ ἐλησμόνησεν ἐκεῖνος, ἔγνωρίζειν αὐτὴ τὸν τρόπον νὰ τὸν κάμηρ νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ."Εντῇ ἐσωτερικῇ δὲ ταύτῃ ταρχῇ της ὡς ἀρμονικὸς ψίθυρος ἔφθασεν εἰς τὰ ὡτά της ἡ συριστικὴ καὶ μόνον ὑπ' αὐτῆς ἀκουομένη φωνὴ τοῦ Σικελίονε, λέγουσα:

— Εἰν' ἡ ἀκούσησις γλυκερά, μὲν μὲν χολὴ μετασέται!

— 'Αλλ' ιδέ! δποία μεταβολή! Ούδ' ή-

χνος πλέον ὑπῆρχε τῆς ἀγοίας ἐκφράσεως ἐπὶ τῶν ὑγρῶν μελανῶν ὄφθαλμῶν της· μὲν τὸ μαγευτικώτερον δὲ τῶν μειδιαμάτων της στραχεῖσα πρὸς τὸν διοικητήν:

— Κύριε δούξ, τῷ λέγει, παρακαλῶ, τὸν βραχίονά σας.

Συγχρόνως δὲ πλήρης χάριτος πρὸς τοὺς πέριξ ἀποτεινομένη, εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖσαν φωνὴν της:

— Πολὺ σᾶς παρακαλοῦμεν, νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃς... ὀλίγη λεπτά, διότι τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους μόνον τέσσαρες ὄφθαλμοι δύνανται νὰ τὰς συζητήσωσι.

— 'Αφ' οὐδὲ ἔμεινε μόνη μετ' αὐτοῦ, μακρὰν τοῦ θαρύβου τῆς ἑορτῆς, ἐντὸς τοῦ μετ' ασιατικῆς χλιδῆς κεκοσμημένου καλλυντηρίου της, ἔστη πρὸ αὐτοῦ καὶ μὲ τὸν γλυκύτερον τόνον, δην ἥδυνατο νὰ λάθῃ ἡ φωνὴ τῆς πολυυθελγήτρου ἔκεινης γυναικός, τῷ ἐψιθύρισεν:

— 'Εξοχώτατε! δι περὶ οὐ δὲ λόγος λαχαγός, διτὶς εἶναι, ἀν δὲν ἀμφιβάλλω, εἰς τῶν καλλιτέρων ἀξιωματικῶν σας, διατρέχει μεγάλον κίνδυνον· δι Λέρχε δὲν ἥθελε νὰ τὸ εἴπῃ, τὸ γνωρίζει ὅμως καλλίτερον ὅλων μας, διότι ἀνακατεύεται μὲ σλους. 'Υπάρχουν ἀδελφός, πατὴρ καὶ ἀρραβωνιαστικός, οἱ διοῖσι ἐννοοῦν νὰ ἐδικηθῶσι... ώστε θὰ τολμήσω νὰ παρακαλέσω χάριν, ἐκ μέρους τοῦ παντοδυνάμου διοικητοῦ;

— Χάριν! ἀλλά, ωραιοτάτη μου κυρία, χάριν, διὰ τὴν δποίαν καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμόνουν, ἥθελατε κάμηρ ἐμέ, ἐὰν μοι ἐπιτρέπατε νὰ ἐκπληρώσω τὸν ἐλάχιστον πόθον σας!

— Λοιπὸν δύναμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι θὰ λάθητε υπ' ὄψιν σας τὴν παράκλησιν μου;

— Τί ζητεῖτε, Τερεζίνα; διατάξατέ με καὶ αὔριον ἡ διαταγὴ σας θὰ εἰναι ἐκτέλεσις.

— Αὔριον; . . . ω, ὅχι, τόσον ὄγρηγορα· δι κίνδυνος δὲν ἐπείγει τόσον· καὶ μάλιστα οὔτε τὸν γνωρίζω· ἀλλ' ὅταν μάθω τὶ τεκταίνεται ἐναντίον του, τότε μοι ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ ἐκπληρώσητε δ, τι σας ζητήσω διὰ... τὸν λοχαγὸν αὐτόν.

— Εχετε τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου!

Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἐφ' ἡς ἐκεῖνος ἐναπέθεσε περιπαθές καὶ παρατεταμένον φίλημα.

— 'Επανηλθε δὲ στηρίζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ δουκός· καὶ ως εἰ νὰ μὴ εἴχε συμβῇ τι, εὐθυμοτάτη ἀπένειμε παντοῦ χαριετίσμους· διὰ χαριεστάτου μειδιάματος. Οὔτε δικαίως δι θρύβος καὶ ἡ ταρσοῦ τῶν διασκεδαζόντων, οὔτε οἱ μεθυστικοὶ ἥχοι τῆς ὄρχηστρας, πρωκκαλούστης εἰς χορόν, κατώρθουν νὰ σιγήσωσι φωνὴν τινα ἀσθενῆ, καὶ ἐνδόμυχον, ἥτις ἐκ τῆς παλλούσης εἰσέτι καρδίας της, ἔφθασε μέχρι τῶν ἀκοῶν της καὶ ἥτις συνεχῶς τῇ ἀνεμίμηνησε τὴν ἐπωδὸν σικελικοῦ τινος ἐρωτικοῦ φιλητοῦ:

Εἰν' ἡ ἀκούσησις γλυκερά· μὲν μὲν χολὴ μετασέται!

[Ἐπεται συνέχεια].

Α. Δ. X.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΕΣΗ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερῳ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρα», μυθιστορία Παύλου Μαντζάτα, δραχ. 1,50 (4,60).

«Ο Διάδολος ἐν Τουρκίᾳ», ητοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινούπολει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξενού. Έδοσις δευτέρα, ἀδελφὸς τοῦ συγγραφέως, ἐν τῷ προστέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Η κατασφρόφη τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5 [5,50]

«Αἱ Ἐγχριαὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 4,50 (4,70)

«Ο Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἡθοποιοῦ..... λ. 70 (80)

«Η Ἄδελφοῦλα», μυθιστορία E. Μαλώ (τόμος 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεύτρου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Καταχόμεναι τῆς Ιούλλης», μυθιστορία H. Émile Chevalier..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη,

«Η Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημη. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπ. 60 [70]

«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ζίλ Βλά» μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)

«Η Αύτοῦ Μεγαλειότητος Χρῆμα», μυθιστορία Επανείδης δὲ Μοντεπέν (τεύχος 11) Δρ. 6 [6,60]

«Οι Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος», μυθιστόρημα Α. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Οἱ Αδικητὲς Ρογῆρος», μυθιστορία Ιουλίου Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων; δραχ. 3 (3,40)

«Τὰ Υπερφά τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... δρ. 4 (4,20)

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Η ἀνυψόφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthour Arnald) δρ. 3,50 (4)

«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ Τὸ «ἄνθος τῆς Αλάνης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμιθ. δρ. 3,25 (3,75)

«Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύνη. Δρ. 7 (8)

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Αλέξανδρου Δουμᾶ, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ενυλ.η. δρ.3. (3,30)

«Λέων Λεωνῆς», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ι. Ισιδωρίδου Δρ. 4,50 [4,80]

«Τὰ Δύο Λίκνα» Αιμιλίου Ρεσούργη. δρ.4,50[2]

«Η Ωραία Παρισίνα»..... λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Απόκρων», μυθιστορία Εὐγενίου Σύνη, μετάφρασις Ι. Σκυλίσση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Ο Διάδολο - Σίρων, μυθιστορία Ponson-Derrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Μπουμπούλινα - Αρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ανδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

«Η Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρνου..... δρ. 4 (4,20)

«Τὰ Απόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αιμιλίου Ζολά Δρ. 3 (3,30)

«Η Γυναικείας, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρατίσ», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [4,20]

Ποιήματα I. Γ. Τσακασίου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα..... 4

«Μαρία Αντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ράμα, τραγικὸν ίστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθέντον δὲ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιάσκαλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Οι Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεύρηγης», μυθιστορία Επανείδης Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας..... Δρ. 4,50 [4,70]

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις S. N. Βασιλεύειδου 2 (2,20)